

РЕШЕНИЕ

№ 3327

гр. София, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Ваня Н. Иванова
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Таня Б. Стоянова
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Въззивно гражданско дело № 20231100501262 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 13881/02.12.2022 г., постановено по гр. д. № 50712/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 144 състав, са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Софийска вода“ АД срещу Е. С. С. обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Е. С. С. дължи на „Софийска вода“ АД следните суми: **2 286,53 лева** – начислена стойност на ползвани услуги за доставени и потребени количества вода за клиентски № 2800038809, открит за имот с административен адрес: гр. София, ж. к. ****, за периода 12.03.2012 г. – 08.08.2020 г., ведно със законната лихва от 11.11.2020 г. до изплащане на вземането, и **750,60 лева** – мораторна лихва за периода 12.04.2012 г. – 08.08.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.12.2020 г. по ч. гр. д. № 55789/2020 г. по описа на СРС, ГО, 144 състав.

Срещу първоинстанционното решение, в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, е депозирана въззивна жалба от ищеца „Софийска вода“ АД, чрез юрисконсулт П.И.. Излагат се оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното решение, поради постановяването му в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост. Развиват се конкретни доводи, че при липса на анализ на събраните по делото писмени доказателства и отхвърляне доказателствените искания на „Софийска вода“ АД за събиране на други доказателства, решаващият съд е достигнал до погрешен извод за неоснователност на предявените искове поради неизпълнение на възложената на ищцовото дружество доказателствена тежест да установи качеството на ответницата на „потребител“ на Вик услуги, а оттук – да установи съществуването на облигационна връзка между страните по делото с предмет доставка на Вик услуги. В тази насока се сочи, че районният съд не е обсъдил представената и неоспорена от насрещната страна справка от Агенция по вписванията – Служба по вписванията – София, съгласно която считано до 20.02.2020 г. ответницата е била собственик на процесния недвижим имот – апартамент № 124, находящ се в гр. София, ж. к. ****, на която дата е била вписана разпоредителна сделка с имота в полза на трето неучастващо по делото лице. Допълнително се твърди, че видно от представената справка на 02.04.2018 г. е

вписана възбрана върху апартамент № 124, което обстоятелство било отразено по партидата на ответницата с оглед качеството □ на длъжник във връзка с притежаваното от нея вещно право на собственост върху имота. Развиват се подробни доводи относно доказателствената стойност на представеното извлечение от регистъра на Агенция по вписванията – Служба по вписванията по персоналната партида на Е. С. С. досежно принадлежността на правото на собственост върху процесния имот. Моли се за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на друго решение, с което предявените искове да се уважат. Претендират се разноси, вкл. за юрисконсултско възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК ответната страна – Е. С.ва С., не е депозирала писмен отговор на въззивната жалба.

В проведеното на 29.05.2023 г. открито съдебно заседание пред настоящата съдебна инстанция въззивникът „Софийска вода“ АД, редовно призован, не изпраща представител.

В проведеното на 29.05.2023 г. открито съдебно заседание пред настоящата съдебна инстанция въззиваемата страна Е. С. С. се представлява от назначения □ по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител адвокат П. С.а. Процесуалният представител заявява, че оспорва въззивната жалба и няма доказателствени искания пред въззивната инстанция. Моли за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Софийски градски съд, Гражданско отделение, ІІБ въззивен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 193 ЗВ, вр. чл. 198о, ал. 1 ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземане в полза на ищеца, представляващо стойност на потребени ВиК услуги и доставена вода за периода 12.03.2012 г. – 08.08.2020 г. в имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, клиентски № 2800038809, ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК /11.11.2020 г./ до окончателното изплащане, и съществуването на вземане за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 12.04.2012 г. – 08.08.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.12.2020 г. по ч. гр. д. № 55789/2020 г. по описа на СРС, ГО, 144 състав.

Ищецът твърди, че между него и ответницата съществува валидно облигационно отношение с предмет доставка на ВиК услуги до имот с адрес в гр. София, ж. к. ****. По силата на чл. 8 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителни и канализационни системи, получаването на ВиК услуги става чрез публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на ВиК системи или от съответния регулаторен орган. Видно от приложена към исковата молба справка от Агенция по вписванията – Служба по вписванията ответницата притежава право на собственост върху гореописания апартамент № 124, върху който е била наложена възбрана, поради което същата има качеството на потребител на предоставените ВиК услуги по смисъла на § 1, ал. 1 от ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ). За исковия период по партидата на имота е открита договорна сметка 2800038809, по която са натрупани просрочени задължения в размер на цената на предявените искове. За вземанията на ищцовото дружество е постановена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, срещу която ответницата е депозирала в срок писмено възражение. Моли се съда да постанови решение, с което да признае за установено спрямо ответницата, че дължи на ищцовото дружество сумата от 2 286,53 лева – главница за доставена и потребена вода за периода 12.03.2012 г. – 08.08.2020 г., ведно със законната лихва от момента на завеждане на делото до окончателното плащане, както и сумата от 750,60 лева – мораторна лихва за периода 12.04.2012 г. – 08.08.2020 г. Претендира сторените по делото разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответницата Е. С. С., чрез назначения □ по делото по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител адвокат П. С.а. Поддържа се, че видно от представената справка от Агенция по вписванията – Служба по вписванията, считано от 24.02.2020 г. ответницата не е титуляр на вещно право върху процесния имот. Прави се възражение за изтекла погасителна давност за периода 12.03.2012 г. – 08.08.2017 г.

По делото е приложено заповедно дело № 55789/2020 г. по описа на Софийски районен, Гражданско отделение, 144 състав. Видно от същото на 11.11.2020 г. „Софийска вода“ АД е депозирала пред СРС заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Е. С. С. за сумата от 2 286,53 лева – главница за доставена и потребена вода за периода 12.03.2012 г. – 08.08.2020 г., ведно със законната лихва от момента на завеждане на делото до окончателното плащане, както и сумата от 750,60 лева – мораторна лихва за периода 12.04.2012 г. – 08.08.2020 г., както и сторените по делото разноски.

С разпореждане от 04.12.2020 г., постановено по ч. гр. д. № 55789/2020 г. по описа на СРС, ГО, 144 състав, съдът е постановил исканата заповед за изпълнение, като е присъдил в полза на заявителя и сторените от него разноски в заповедното производство в общ размер на сумата 110,74 лева, от които: 60,74 лева – държавна такса, както и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК – чрез залепване на уведомление, поради което с разпореждане от 28.07.2021 г. съдът е указал на заявителя възможността за предявяване на установителен иск по реда на чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК.

В срока по чл. 415, ал. 4 ГПК ищецът е предявил иски за установяване на вземанията си по исков ред.

Съгласно представена по делото справка по лице в периода 01.01.1992 г. до 16.07.2020 г. от Служба по вписванията – гр. София – за лицето Е. С. С., ЕГН *****, по персоналната партида на посоченото лице са вписани следните обстоятелства: 1./ на 02.04.2018 г. е вписана възбрана върху недвижим имот, представляващ **апартамент № 124**, с адрес: гр. София, ж. к. ****, като е отразено, че вписването е във връзка със задължения на лицето Е. С. С. при квота върху собствеността на възбранения имот **¼ идеални части**; 2./ прехвърляне чрез договор за покупко-продажба на недвижим имот, представляващ **апартамент № 125**, с адрес: гр. София, ж. к. ****, със страни Е. С. С. – продавач, и М.Г.Г. – купувач.

По делото е изслушано заключението на вещото лице М.В. по допуснатата съдебно – счетоводна експертиза. От неоспореното от страните в срока по чл. 200, ал. 3, изр. 2 ГПК експертно заключение се установява, че процесният недвижим имот, представляващ **апартамент № 124**, е водоснабден, като за периода 01.03.2012 г. – 09.07.2020 г. доставяните до имота ВиК услуги са били отчитани на „база“ за 1 живущо лице. Обемът на доставените количества за процесния период възлиза на 1 112,64 куб. м., от които 1 035,87 куб. м. – в имота, и 76,77 куб. м. – за общи нужди, които експертът подробно е посочил как се разпределят по периоди и фактури в табличен вид. В исковия период е извършено едно плащане – на сума в размер на 29 лева на 04.06.2012 г. За периода на фактуриране 12.03.2012 г. – 08.08.2020 г. в съответствие с начислените количества ВиК услуги и цените на КЕВР, стойността на начислените ВиК услуги възлиза на 2 286,53 лева, а натрупалата се мораторна лихва върху тази сума за периода 12.04.2012 г. – 08.08.2020 г. възлиза на 750,60 лева.

За да постанови обжалваното решение, с което изцяло е отхвърлил предявените установителни иски, Софийски районен съд е приел, че при съвкупна преценка на доказателствата по делото не се установява при условията на пълно и главно доказване ответницата да е носител на вещно право на собственост върху процесния имот.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, срещу подлежащ на самостоятелно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна**. Съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При извършената служебна проверка настоящият въззивен състав установи, че

първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо. При неговото постановяване не е допуснато нарушение на императивни материалноправни или процесуалноправни норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за неоснователност на предявените искове.

Правилно е прието от първоинстанционния съд, че съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК в доказателствена тежест на ищеца е да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки на предявената претенция: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т. е. съществуването на облигационно правоотношение за доставка на питейна вода между страните по делото, по силата на което ищецът е престириал съобразно уговореното, поради което за ответницата е възникнало задължение за плащане на дължимата цена, както и обема на доставената и разходвана вода и дължимата за нея цена. При доказване на горните факти, в тежест на ответницата е да установи положителния факт на плащане.

Спорен между страните е въпросът дали за процесния период те са били обвързани от облигационна връзка и съответно дали въззиваемата страна – ответник в първоинстанционното производство е била носител на вещни права върху имота в исковия период, т. е. относно съществуването на първата кумулативно предвидена предпоставка за основателност на главната претенция.

Съгласно разпоредбата на чл. 193 от Закона за водите (ЗВ), обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), при спазване изискванията на този закон.

Според текста на чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ водоснабдителни и канализационни (В и К) услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно-битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии (населените места и селищните образувания), както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения.

Според дадената в § 1, т. 2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието „потребители“ на В и К услуги, това са юридически или физически лица – собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги. В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е указано, че потребители на В и К услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдени имоти (в този смисъл е и чл. 2, ал. 1 от приложените ОУ на ищцовото дружество). Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни ОУ, предложени от оператора и одобрени от собственика/собствениците на В и К системи и от съответния регулаторен орган, които ОУ влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник – чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата.

При съобразяване на цитираните нормативни разпоредби и на събраните по делото доказателства се налага извод, че по делото не е доказано ответницата Е. С. С. да е имала качеството потребител на В и К услуги по смисъла на § 1, ал. 1, т. 2 от ДР на ЗРВКУ и на чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. в исковия период във връзка с притежавано от нея вещно право на собственост върху апартамент № 124, с адрес: гр. София, ж. к. ****.

В настоящия случай за установяване на обстоятелството, че ответницата е бил собственик на процесния имот през исковия период ищецът е представил справка по лице от Агенция по вписванията – Служба по вписванията – гр. София. От нея се установява, че на 02.04.2018 г. е вписана възбрана върху недвижим имот, представляващ **апартамент № 124**, с адрес: гр. София, ж. к. ****, като е отразено, че така извършеното вписване е във връзка със задължения на Е. С. С. при квота върху собствеността на възбранения апартамент № 124 от ¼ идеални части. Видно от отразеното в същата справка на 24.02.2020 г. е извършено вписване по персоналната партида на Е. С. С. на договор за покупко – продажба на недвижим имот. В тази част представената справка е изцяло неотносима към разглеждания казус, доколкото касае действия по разпореждане с друг недвижим имот – **апартамент № 125**, с адрес: гр. София, ж. к. ****.

Въззивният съд намира за принципно основателни възраженията на въззивника, че справка по лице от Агенция по вписванията – Служба по вписванията представлява годно доказателствено средство относно принадлежността на правото на собственост върху недвижимия имот по следните съображения:

Имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България и се състои от партидите на отделните имоти. Съгласно нормата на чл. 44, ал. 1 от Правилника за вписванията писмените справки се състоят в издаване удостоверение за вписванията, отбелязванията или заличаванията, както и в издаване преписи или извлечения от съществуващите вписвания, отбелязвания или заличавания по книгите, или от партидата на лицата, а според чл. 45 от Правилника за вписванията удостоверенията се отнасят до: а/ за определени лица; б/ за определени недвижими имоти; в/ за определено време. Според нормата на чл. 80 ЗКИР актът се вписва, ако праводателят е вписан в имотния регистър като носител на правото, освен при придобиване на право по давност, а съгласно чл. 82, ал. 1 ЗКИР съдията по вписванията разпорежда да се извърши вписването, след като провери дали са спазени изискванията на закона, както и предвидената от закон форма на акта, с който се признава, учредява, прехвърля, изменя или прекратява вещното право. Предвид указания в Правилника за вписванията и в ЗКИР характер на вписванията в публичния имотен регистър, представената справка с дата 16.07.2020 г., която не е била оспорена от ответницата, принципно е годна да установи притежанието на вещно право от нея и основаната на това договорна обвързаност с ищцовото дружество. Същевременно обаче, доколкото в процесната хипотеза относима към исковия имот – апартамент № 124, е единствено справка в частта □, в която е вписана възбрана върху посочения недвижим имот, настоящият въззивен състав намира, че представената справка от Агенция по вписванията – Служба по вписванията в конкретно разглеждания случай не представлява годно доказателство, удостоверяващо титулярството в правото на собственост върху апартамент № 124. В тази насока въззивният състав съобрази приетото в т. 5 на Тълкувателно решение № 6/14.03.2014 г. по т. д. № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което принадлежността на имуществото, предмет на обезпечението, към патримониума на ответника не е предпоставка за допускане на обезпечение чрез налагане на възбрана или запор. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения на ВКС, дадени с цитираното Тълкувателно решение, вписаната по персоналната партида на едно физическо лице обезпечителна мярка „възбрана“ на недвижим имот ще породи правно действие, **ако длъжникът действително е собственик на възбранения имот**, като съгласно чл. 453 ГПК, извършените след вписването разпоредителни сделки с имота ще бъдат непротивопоставими на ищеца; **когато имотът в действителност не е собственост на ответника по обезпечението**, извършените от него разпоредителни сделки с чужд имот ще бъдат непротивопоставими на действителния собственик независимо дали е вписана възбрана; **когато имотът е собственост на трето лице**, възбраната няма да породи действие спрямо него, тъй като в нотариалните книги по партидата му няма да има никакво вписване. Като краен извод ОСГТК на ВКС приема, че **в обезпечителното производство е безпредметно да се изследва собствеността на имота, върху който се иска налагане на възбрана.** Съобразявайки така приетото от ВКС и като отчете, че вписването на възбрана върху процесния имот не е обусловено от предварителна проверка за принадлежността на имуществото, предмет на обезпечението, към патримониума на ответника по обезпечението, настоящият въззивен състав намира, че представената справка от Агенция по вписванията – Служба по вписванията, неподкрепена от каквито и да е други писмени доказателства, които дори косвено да индикират за притежаване от Е. С. С. вещно право на собственост върху апартамент № 124, не установява при условията на пълно и главно доказване качеството на ответницата на собственик на процесния имот, а оттук качеството на последната на потребител на В и К услуги.

Доколкото от страна на ищеца не е проведено пълно и главно доказване на първата предпоставка за уважаване на предявените искове, а именно, че през исковия период за процесния имот между страните в производството е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет доставка на В и К услуги, по силата на което ответницата е имала качеството потребител на В и К услуги, то настоящият съдебен състав намира, че предявените искове са неоснователни и следва да се отхвърлят само на това основание.

Като е достигнал до същите правни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да се потвърди.

Относно разноските във въззивното производство

При този изход на делото право на разноси има въззиваемата страна. В случая последната не претендира разноси, поради което такива не следва да ѝ се присъждат.

Относно обжалваемостта на въззивното решение

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК и с оглед цената на кумулативно предявените искове, настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II Б въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 13881/02.12.2022 г. по гр. д. № 50712/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 144 състав.

Настоящото решение не подлежи касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____